

AGNÈS MARQUÈS

NINGÚ
SAP
QUE SOC
AQUÍ

Columna

NOVEL·LA

AGNÈS MARQUÈS
NINGÚ SAP QUE
SOC AQUÍ

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2022
© AGNÈS MARQUÈS PUJOLAR, 2022
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2880-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.439-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Estirada al llit. Estic despullada i tinc el cos xop. Intento moure les cames, però no. Noto els plecs dels llençols enganxats a la pell. Faig un intent d'obrir els ulls, però tampoc. Pesen i couen. Intueixo una claror taronja. Ja deu ser migdia. El cap fa zum-zum i es barreja amb no sé què, un so mecànic. Ve de fora, segur. És música? Electrònica? I veus que riuen. De més a prop, una respiració reposada.

Obro els ulls.

Un tio amb barba, també despullat. L'Àlex. Dorm com un mort. Podria estar mort, però té una rosada de suor al pit escarolat.

L'habitació està desordenada. Hi ha hagut

moviment, aquí, Clara. Pensa, Clara, recorda. Maleta oberta, roba rebregada. A la meva dreta, un armari amb les portes de mirall. Hi ha el meu cos abandonat, allà. Al final, després de les puntes dels meus peus, hi ha els peus grans i peluts de l'Àlex. Més lluny, per terra, una vamba i uns calçotets de submarins blaus navegant per un lloc que només tu i jo sabem.¹

Ningú sap que soc aquí.

El dia abans, el Diego parla amb la seva dona. Li diu cuida't, sí, et truco quan arribi. No, no correré. Ho diu allargant les vocals. La *o* del «no», la *e* de «correré». Les *i* de «sí» i de «tranquil·la». Em portaré bé, i riu que ja estem grans. Fes un petó als nens. T'estimo.

El Diego penja la trucada i va directe al whatsapp. Hi ha un missatge nou del contacte que té guardat com a Tovalloles. Les tovalloles estan netes, a quina hora passaràs?

Tovalloles: pastilles, MDMA, marihuana, cocaïna. El que calgui. Li ve al pensament el sí, tranquil·la de vocals llargues que li acaba de dir a la Diana, la seva dona. Se l'empassa i escriu vinc cap aquí.

Després de recollir les «tovalloles» i de dues hores de cotxe, arriba a l'hotel. Fa el *check-in* i, com feien cada any, va directe cap a la piscina. Encara no han arribat els altres. Ell és el primer i està impacient. Arribar primer als llocs sempre li ha semblat de pringat, al Diego. Haver d'esperar és cosa de pobre. Ell és dels que sempre es fan esperar. A ell li agraden les entrades triomfals.

Li corre pel cos una excitació coneguda que el transporta a un altre planeta, una excitació d'aquelles que qui n'ha begut en tindrà set tota la vida.² Fer saltar per l'aire l'absència de canvis del dia a dia, provocar moviment, que passin coses a la seva vida, que si confon un dia amb l'altre no sigui per la desesperació que tots els dies siguin iguals sinó perquè té llacunes a la memòria, voldrà dir que s'ho ha passat molt bé, pensa. Tres dies per davant de total anarquia d'horaris, d'amics, de riures, de música i «tovalloles». Penjar l'americana i la corbata, les sabates enllustrades cada dilluns, el com vostè vulgui, *jefe*, o allò de a quina hora arribaràs avui?, compra el pa i revisa el compte comú, aquest mes hem gastat massa. Punt i a part vital.

L'hotel comença a ser un formiguer. Amunt i

avall nois amb barba, noies amb pantalons recuperats dels vuitanta, aquells amb la cintura allà dalt, a la cintura. Tatuatges, ulleres de pasta i samarretes que semblen triades a l'atzar. Busca un lloc a l'ombra, demana una cervesa i nota el pes de les «tovalloles» a la butxaca. Amb el peu pica sobre la gespa al ritme de la sessió d'electrònica de Solomun que sona de fons.

Espera, pobre, que arribin els altres.

La tarda abans he conegut els amics de l'Àlex. Clara, aquests són el Diego i el Sebas. Sebas i Diego, aquesta és la Clara. Les primeres persones que ens veuen junts, el primer cop que existim com a parella, Àlex i Clara, Clara i Àlex, el primer cop que som nosaltres per a algú més que nosaltres i m'adono que és així, en aquest precís moment i després de tants mesos amagats, que comencem a existir de veritat com l'un de l'altre alguna cosa per acabar de definir. Són amics amb qui anava als festivals de música, li havia explicat l'Àlex, col·legues de quan tenien trenta anys. Ara, però, fa anys que no es veuen. Per la feina, les dones, els fills, saps?

Havia fet que sí, però en realitat no ho sé perquè no tinc ni dona ni tinc fills, però havia assentit amb el cap quan em va convidar a venir perquè aquest any el festival celebra la vint-i-cinquena edició i no ens ho podem perdre, Clara, vindràs amb mi? T'ho passaràs genial, ja ho veuràs. I podrem estar junts sense problemes, va prometre. Et cauran molt bé. Ja saben de tu, va dir.

Clara, aquests són el Diego i el Sebas. Sebas i Diego, aquesta és la Clara.

Per arribar on són hem travessat el jardí de l'hotel, que és ple de grups de gent asseguda per terra. Semblen una tribu: ulleres cridaneres, cabells de colors, barbes, la pell pintada. Jo semblo arribada de tres illes i dues civilitzacions més enllà. Potser per això de cop m'assalta una mandra infinita. Conec la sensació i em conec a mi: quan he de conèixer algú i hi tinc certes expectatives just abans seria capaç de fer marxa enrere i no presentar-m'hi. Al·legar una mort propera, un terratrèmol al meu pis, un drac traient foc per la boca i tallant el carrer. Penso que és vergonya, però no exactament. És un terror íntim a la decepció, que les expectatives no es compleixin i que quedin traïdes la il·lusió, l'esperança i el

desig, que són motor, i que s'esfumin i deixin l'ànima una mica més escantonada. Més treballada, direm, més d'adulta, nena, que la vida és complicada i l'ànima sempre acaba escantonada. Tinc ganes de conèixer-los i tinc ganes d'encaixar i poder ser de l'Àlex alguna cosa l'un de l'altre públicament, però jo ja vaig posant la bena abans de la ferida, que les escantonades fan mal, perquè jo ja sé que amb tantes ganes les coses no flueixen, segur. Ara mateix trauria el drac, que em mataria un familiar amb el foc dels queixals i provocaria un terratrèmol al meu pis.

Però ja no hi soc a temps: aquests dos desconeguts són els nostres primers amics. Me'ls miro tan indiscretament com m'ho permeten les ulleres de sol i de cop m'agafen ganes de riure com una histèrica: són els únics que saben que existeixo a la vida de l'Àlex. Jo no en sé res, d'ells, tot i que ells són els únics que saben que soc aquí. I com menys sàpiguen, millor.³

Quin gran acte de fe, penso.

Quin gran acte d'amor, diria.

Quina bogeria d'amor, per ser més precises.

Quina bogeria, de fet.

Una altra.